U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové, Mgr. Daniely Zemanové, Mgr. Davida Hipšra a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci žalobce: **J. D.,** zastoupený opatrovníkem SOZE, se sídlem Mostecká 5, Brno, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky,** se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 11. 2009, č. j. OAM-302/LE-PA03-PA03-2009, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 3. 9. 2010, č. j. 56 Az 99/2009 - 42,

takto:

I. Řízení **se zastavuje.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Podanou kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení rozsudku Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“) ze dne 3. 9. 2010, č. j. 56 Az 99/2009 - 42, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 11. 2009, č. j. OAM-302/LE-PA03-PA03-2009. Tímto rozhodnutím nebyla stěžovateli ve smyslu ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), udělena mezinárodní ochrana.

Jako důvody pro podání kasační stížnosti stěžovatel uvedl důvody dle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), a navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Stěžovatel nedoložil, že je zastoupen advokátem, ani o ustanovení zástupce soudem pro řízení o kasační stížnosti nepožádal.

V kasační stížnosti stěžovatel uvedl, že pobývá na adrese U. 20, J. Nejvyšší správní soud se proto pokusil doručit stěžovateli poučení a informace o probíhajícím řízení (č. l. 56 spisu) na tuto adresu. Zásilka se však dne 9. 12. 2010 zdejšímu soudu vrátila s poznámkou, že ji není možné vložit do schránky a stěžovatel se odstěhoval.

Zdejší soud se proto dne 9. 12. 2010 dotázal Služby cizinecké policie na posledně známý pobyt stěžovatele. Dle sdělení Služby cizinecké policie, ředitelství služby cizinecké policie, evidenčního odboru, ze dne 17. 12. 2010, byla poslední známá adresa stěžovatele v Pobytovém středisku Havířov – Dolní Suchá s tím, že pro účely propustky je stěžovatel hlášen na adrese J., U. 20. Z databáze žalovaného zdejší soud dále zjistil, že ze shora uvedeného pobytového střediska byl stěžovatel úředně odhlášen dne 8. 11. 2010 (č. l. 65 spisu), přičemž není uvedena žádná další adresa, na které by byl stěžovatel evidován.

S konstatováním, že stěžovatel nesplnil povinnost nahlásit nové místo pobytu na území České republiky a současné místo jeho pobytu není Nejvyššímu správnímu soudu známo, byl spis zaslán zpět krajskému soudu za účelem vydání rozhodnutí o ustanovení opatrovníka stěžovateli z důvodu jeho neznámého pobytu. Krajský soud rozhodl dne 14. 2. 2011 usnesením č. j. 56 Az 99/2009 - 70 tak, že stěžovateli ustanovil jako opatrovníka organizaci SOZE, se sídlem Mostecká 5, Brno.

Podle ustanovení § 47 písm. c) s. ř. s., ve spojení s § 33 písm. b) zákona o azylu, soud řízení zastaví, jestliže nelze zjistit místo pobytu žadatele o udělení mezinárodní ochrany.

Z výše uvedených skutečností je zřejmé, že se stěžovatel nezdržuje v místě, které v kasační stížnosti označil jako místo svého pobytu, současné místo pobytu se zdejšímu soudu nepodařilo zjistit ani na základě spolupráce s příslušnou složkou Služby cizinecké policie, ani z evidence pobytu žadatelů o mezinárodní ochranu, kterou vede žalovaný. Tímto postupem vyčerpal Nejvyšší správní soud všechny standardní prostředky, kterými by bylo možné zjistit místo pobytu stěžovatele, a považuje proto za prokázané, že pobyt stěžovatele není znám.

Podle § 47 písm. c) s. ř. s. *soud řízení usnesením zastaví, stanoví-li tak tento nebo zvláštní zákon*. Podle § 33 písm. b) zákona o azylu *soud řízení zastaví, jestliže nelze zjistit místo pobytu žadatele o udělení mezinárodní ochrany.* Dikce uvedeného ustanovení „soud řízení zastaví“ neposkytuje možnost volby procesního postupu v případě nastoupení některé z předpokládaných okolností. Soud má v takové situaci povinnost řízení zastavit (srov. například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 9. 2008, č. j. 3 Azs 40/2008 - 67, všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).

Jak již Nejvyšší správní soud zdůraznil v rozsudku ze dne 25. 2. 2004, č. j. 2 Azs 16/2004 - 45, *„smyslem citovaného ustanovení zákona o azylu je umožnit soudům nezabývat se meritorně azylovými návrhy těch účastníků, kteří již zmizeli ze zorného pole orgánů veřejné moci České republiky a kteří již pravděpodobně nejsou ani v dosahu jurisdikce České republiky. Svým způsobem představuje toto ustanovení i sankci pro žadatele o udělení mezinárodní ochrany, resp. pro cizince, kteří v České republice podali žádost, o níž bylo rozhodnuto správním orgánem, vedli i soudní řízení, ale neohlásili soudu, u něhož je řízení vedeno, skutečné místo pobytu, které jinak nelze z evidence zjistit. Nezdržuje-li se takový účastník řízení v místě hlášeného pobytu v České republice, v důsledku nemožnosti dosáhnout jeho přítomnosti u soudu (např. za účelem objasnění pravdivosti tvrzení účastníka, vyjasnění rozporů mezi výpovědí účastníka před správním orgánem a novým tvrzením v kasační stížnosti, objasnění a rozvedení stížních bodů, apod.) vznikají v řízení u soudu značné průtahy, právě v důsledku neoznámení místa pobytu, případně jeho změny.“*

Z výše uvedeného je zřejmé, že zdejšímu soudu nezbylo, než řízení dle § 47 písm. c) s. ř. s., za použití § 120 s. ř. s., zastavit.

Nejvyšší správní soud přitom postupoval v souladu s platnou judikaturou, dle níž v případě, kdy u stěžovatele, který je žadatelem o mezinárodní ochranu, nelze zjistit místo pobytu, soud řízení o kasační stížnosti zastaví bez ohledu na to, zda kasační stížnost má všechny zákonné náležitosti a zda jsou splněny všechny podmínky řízení, včetně povinného zastoupení advokátem, či nikoliv (srov. usnesení ze dne 14. 2. 2008, č. j. 7 Azs 91/2007 - 66).

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3, větu první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. března 2011

JUDr. Radan Malík
předseda senátu